

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Linda Mariana, Sive De B. Virgine Lindensi

Clagius, Thomas

Coloniae Vbiorvm, 1659

XVI. Primum supplicii genus in eos, qui desertum Lindae locum contemnere, vel temerare ausi, divinitus designatum, Terrores & Minae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11544

per oculos presentesq; testes probata scriberem: led hodie, ut spero, vivit in Monasterio Olivensi Ordinis Cisterciensis, ad quod se uxore Vormditi defunctâ, jam pluribus abhinc annis, vitæ religiosius instituendæ causâ, recepit.

CAPUT XVI.

Primum supplicii genus, in eos, qui desertum Lindæ Mariæ le-
contemnere, vel temerare ausi sunt, divinitus designatum,
Terroris & Minz.

Pla fortasse videri potest vox, aut etiam mens, pii Apostatæ Juliani Augusti, qui Nicephoro (a) negabat quidquam fausti ac fortunati eventum posse iis, qui Cybelen Deum Matrem minus honorarent: pia enim vero & vox & mens est Rupertus (b) Deiparam alloquens, *Tanta*, inquit, *est*, ut honoraret ipse sol Christus honore, quo decet Filium bonos parentes suos. Qui enim dixit: Honor a patre & matre non dubium, quin & ipse honoret, & ab omnibus amicus velit honorari Matrem. Similiter & Methodius eandem affatus, *Euge, euge*, inquit, *qua debitor es mihi habes, qui omnibus mutuatur! Deo enim universi debent Tibi autem etiam ille debet. Proinde, qui dixit: Honor a patre tuum & matrem tuam, ut is decretum à se promissum observet, & alios excedat, omnem Matri & patri & honorem impendit. Qui igitur vult honorari a matre, quidni jure animadvertat in eos, qui Matrem rogant honori? quidni, quemadmodum sapientissimi tibi, ita quandoque & Lindæ statuatur aliqua in eos*

(a) lib. 10. c. 22. (b) lib. in Cant. penult. (c) ut
Purificat.

empla, qui neglecto DEI, Deiparæ, locique religio-
sissimi cultu ac reverentiâ, novos sese Gygantes orbi
spectandos exhibent? Pauca de multis exempla pro-
ducemus, sumpto à mitioribus, quippe quæ ultra Mi-
nas & Terrores non processerunt, exordio.

Mense Decembri Anni 1637. supremum clausit
diem Resselii, opificio Victor Wilhelmus Lebbert:
qui (quemadmodum P. Simon Hein Soc. Jes. in com-
mentarium retulit) moriturus de se palàm fassus est,
plures ante annos, cum iter aliquando ingressus squa-
lentem adhuc Deiparæ Lindensis aream præteriret,
nec quidquam, nisi acervum ruderum positum ante
oculos haberet, gradu propius admoto, vidit inter
rudera nummulos aliquot *Peelchen* vulgo dictos; quo-
rum usus admodum rarus nunc planè nullus jam
est; valor autem singulorum, dimidium æquabat se-
stertium. Terna ejuscemodi numismata aufert, & ita
captum prosequitur. Paucos post dies, eadem viâ re-
versus, videt miro splendore præeuntem ante se Vir-
ginem, & acervum lapidum versus procedentem.
Quo postquam venit, substitit; &, quanquam ver-
bum protulisset nullum, protensâ tamen ad reum
manu atque graviter minitabunda, visa est reo, quod
iple quoque fatebatur, tacitè dicere, cave, sis, ne
quando propius accesseris, ut aliquid hinc auferas; ne
fortè gravius tibi quid eveniat.

Valuerunt apud Catholicum pectus Virginis mi-
na; ut, cum deinceps viginti circiter annos vixerit,
nunquam Deiparam, nunquam sacrum Deiparæ lo-
cum, venerari desierit. Quin & apud Hæreticum, se-
cundâ perinde atque genere suo tumentem, sive Virgi-
nis,

nis, sive alterius fuerint minæ, plurimum valuerunt. Rem ita percenset Ciaritius.

Vir quidam Nobilis, in vicinia sacri loci habitans (nomen consultò tacetur) præteribat squalentem Marianæ Tituli Aream, eo tempore, quo patibulari Cruce illa adhuc esset debonestata. Solutus itaq; in risum, subsannans lat abatum locum sacrum dedecoroso patibuli tormento funestatum. Cumq; Chirothecis, quas manu gerebat, insultaret mirabundus; conspexit subitò mirabundus, Chirothecas sibi insensibiliter ereptas, è patibulo pendere; unaq; vocem exprovescendam audit; ne id ipsum tibi contingat, cave. Exanimatus fere metu, homo gradum corripit, & caelestium miraculo edoctus, religiosiorem se deinceps exhibuit loco sacro; jam si ipse vera religionis exfors maneret.

Memorat Fridericus Fornerus lib. I. (a) de miraculosis B. Virginis Weyerensis Beneficiis, notatq; ille scribit, & admiratione dignum vetustati testimonium, ad nostra usque tempora, circa Haslacenle sacellum, à S. Ottone Bambergensi Episcopo, & Potentiorum Apostolo dedicatum, perseverans. Neque enim aut muro, aut fossis, ut complures in eo tractu, tincta est Ecclesia: quàm latè tamen ac longè, lustralia ad Ecclesiarum dedicationi, Apostolico ritu, adhiberi solent terram aspersit, nulla planè Bestia sive domestica sive & sylvestris, transire aut solet, aut potest. Sed quid impellatur, ut terminum transgrediatur? Certa est, & millies comprobata experientia; aut ilico perit; aut utroq; lumine orbata excacatur; aut claudicatione, alio infelici eventu debilitata, prorsus inutilis redditur. Haud dissimile quiddam apud Deiparæ Linden

(a) cap. 4.

Adem evenire consuevit. Non illa aut muro, aut fossis cinctâ, quin excisa à sectariis fædè squalebat: & tamen Bestiis (quæ enim magis dici possunt Bestiæ quàm homines, vitâ & moribus feri?) vel ad ipsum sacelli deserti locum, haud facilis patebat aditus. Et si enim Deiparæ, cùm alibi tum apud sacram Lindam suam, bestiolas, quemadmodum lib. i. cap. ultimo, ex Revelatione S. Gertrudi facta didicimus, ad pallium suum confugientes, non modò admittat, verùm & manibus placidissimè permulceat; si quæ tamen feritatis necdum oblitæ, pallium Deiparæ non tam subire, quàm scindere parant; non secus, atque apud sacellum Haslacense, cæcitate vel aliis maculantur malis, ut, quæ neque minis, neque terroribus perdomari ad propriam salutem poterant, suo, ad aliorum commoda, exitio castigentur. Quòd si quando, eodem in loco non castigentur alibi tamen hoc ipsum, vel aliud supplicii genus vix effugiunt. Sub Annum M. D. C. X. in ipso Lindenli fundo piscator, Lutheri sectâ imbutus, degebat. Pro animi vel potius sectæ protervia, tempore Resselium iter ingressurus, candelas aliquot, inter sacelli rudera jacentes (sive ut venderet, sive ut ad pocula ganearum quæ mentas absumeret) sustulit. Haud longè inde aberat, & quæ à piscatore gerebantur, haud incuriosus spectabat Ecclesiæ Resselienfis Aedituus; qui ubi Resselium unâ revertit, piscatorem, uti sacrilegii reum, ad Prætorem defert. Agebat illo tempore Prætorem, uti, & postmodum Consulem, Dominus Joannes Schultz, perillustris & adm. R. D. Laurentii Schultz Canonici Pultovient. & Præpositi Vilsnensis (qui hæc ore manuque suâ testatus

status

status est) parens : reumque ex jure & æquo conven-
tum, perurgeti finit. Ille, ut sacrilegis mos est, facin-
pernegat. Sed conscientiam, reum, magis quam Acto-
re perurgente, factum, ut candelæ sacrilegio ablata
occuli accelari amplius non valuerint. Ulro enim
ac suam quasi sponte, è sinu vel sacculo, quo abditæ
erant, prodeuntes aut potius prorumpentes, con-
scientiam jam victum, & pudore insuper gravissimo per-
fusum, ad facti confessionem adegerunt. Fastus igitur
tandem, jussus est ablata piè restituere; & ut facin-
urcunque expiaret, quasi sacri cujusdam fanoris in-
star, tantundem insuper adjicere cereorum.

C A P U T XVII.

Alterum supplicii gentis in eosdem, cæcitas.

Qui hinc sequuntur, vix paria, ne dicam gravio-
rioribus videntur in locum sacrum admisisse. In-
gria; & tamen paulò graviora sunt experti supplicia
ut vel hinc pateat, ea, quæ è sacrilegii quasi fonte
promanant facinora, ab iplo quodammodo ortu
que scaturigine, quandam secum trahere gravita-
ac sæditatem; cumque in se videantur leviora, nihil
tamen levioribus suppliciis divinitus interdum
stantur. Impura illa apud Ægyptios mulier (a) in
grum castissimo juveni Josepho pallium vi rap-
neque tamen tubitò ob id memoratur castigata
Saul (b) sacrum Prophetæ Samuelis pallium non
hil laceravit, & regno protinus à Deo exiit. Ille
sacer textus ait, *apprehendit summitatem pallis; Et*

(a) Genes. 39. (b) I. Reg. 15. 17.